

Sygn. akt I SA/GI 1514/25

WYROK**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 25 marca 2026 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Piotr Pyszny (spr.)
Sędziowie	Sędzia WSA Monika Krywow-Milczarek
	Sędzia WSA Katarzyna Stuła-Marcela

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 25 marca 2026 r.

sprawy ze skargi [REDAKTED]

na postanowienie Poczty Polskiej S.A. Centrum Obsługi Finansowej w Katowicach

z dnia 22 października 2025 r. [REDAKTED]

w przedmiocie zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym

- 1) uchyła zaskarżone postanowienie,
- 2) zasądza od Poczty Polskiej S.A. Centrum Obsługi Finansowej w Katowicach na rzecz strony skarżącej kwotę 597 (pięćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginalne właściwe postępy

[Znak zgodności z oryginałem]

SPECJALISTA

Anna [Podpis]

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z 22 października 2025 r., [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] Poczta Polska Centrum Obsługi Finansowej w Katowicach (dalej jako organ) utrzymała w mocy postanowienie wierzyciela z 22 sierpnia 2025 r. w przedmiocie oddalenia zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym wniesionych przez [REDAKTOWANE] (dalej jako zobowiązany).

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia organ wskazał art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r., poz. 572 – dalej jako k.p.a.) w związku z art. 18, art. 34 § 3 i art. 17 § 1a ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jednolity Dz. U. z 2025 r., poz. 132 z późn. zm. – dalej jako u.p.e.a.) oraz w związku z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 1689, z 2025 r. poz. 620 - dalej jako ustawa abonamentowa).

Organ uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że istota sporu w niniejszej sprawie koncentruje się na zarzucie nieistnienia obowiązku. Obowiązki związane z rejestracją odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych oraz uiszczaniem opłat za ich używanie mają swoje źródło w przepisach ustawy abonamentowej. Ustawa poprzedzająca ustawę abonamentową, to ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r., poz. 1722), która weszła w życie z dniem 01 marca 1993 r.

Obowiązek uiszczania opłaty abonamentowej rozpoczyna się od następnego miesiąca po dokonaniu rejestracji używanych odbiorników i trwa do dnia poprzedzającego dzień ich wyrejestrowania lub do miesiąca, w którym zgłoszono w placówce operatora wyznaczonego uprawnienia do zwolnienia od opłat abonamentowych bądź uzyskano zwolnienie z mocy prawa przysługujące z tytułu ukończenia 75 roku życia na podstawie ustawy z dnia 23 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1324). Po zgłoszeniu rejestracji zobowiązanemu wydana została książeczka radiofoniczna numer H0219694 stanowiąca dowód zarejestrowania odbiorników i służąca do dokonywania opłat abonamentowych. Kolejne wydane książeczki nosiły numery: R690161, AA109641.

Po wejściu w życie rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 25 września 2007 r. w sprawie warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 187 poz.1342) zobowiązanemu został nadany

indywidualny numeru identyfikacyjny 05992199, który zastąpił imienną książeczkę opłat abonamentowych numer AA109641.

Organ podtrzymał zajęte stanowisko w zaskarżonym postanowieniu, że popełniony niezamierzony błąd pisarski w numerze domu nie mógł stanowić, iż rejestracja znajdująca się w elektronicznym rejestrze Poczty Polskiej S.A. dotyczącym zarejestrowanych użytkowników odbiorników radiofonicznych lub telewizyjnych, na podstawie której wygenerowano z systemu informatycznego zawiadomienie o nadaniu indywidualnego numeru identyfikacyjnego nie dotyczyła zobowiązanego. W ww. zawiadomieniu dane pozostałe tj. imię i nazwisko zobowiązanego, ulica, miejscowość oraz numer mieszkania były prawidłowe. Organ wyjaśnił również, że obowiązku uiszczenia opłaty abonamentowej nie znosi nedoręczenie lub brak dowodu doręczenia stronie skarżącej przez operatora publicznego indywidualnego numeru identyfikacyjnego.

Organ wskazał również, że przepisy dotyczące trybu wyrejestrowania odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych wskazywały na obowiązek informowania właściwej jednostki operatora wyznaczonego o zaprzestaniu użytkowania odbiorników. Wyłączenie podjęcie przez użytkownika działań zmierzających do wyrejestrowania odbiorników radiofonicznych/telewizyjnych, mogło doprowadzić do ustania obowiązku wnoszenia opłat abonamentowych. Jeżeli użytkownik nie dokonał skutecznego prawnie wyrejestrowania zobowiązany był do uiszczania opłat abonamentowych.

Organ wskazał, że w art. 6 ust. 4 ustawy abonamentowej określono, iż Minister właściwy do spraw łączności określi w drodze rozporządzenia warunki i tryb rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, natomiast w art. 5 wskazano, iż odbiorniki podlegają zarejestrowaniu w placówkach operatora wyznaczonego jak również, które odbiorniki nie muszą być rejestrowane, jaką karę ustalono w sytuacji stwierdzenia używania niezarejestrowanego odbiornika, wskazano także, iż wyrejestrowania odbiorników dokonuje operator wyznaczony w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (tekst jednolity Dz. U. 2025 r., poz. 366).

W dniu 30 grudnia 2013 r. w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej ogłoszono rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. 2013 poz. 1676). Rozporządzenie w swej treści zawiera również uregulowania zobowiązujące abonenta do zgłaszania w placówkach operatora

wyznaczonego zmian formalno-prawnych mających wpływ na zgłoszoną rejestrację odbiorników (zmianę danych czy wyrejestrowanie odbiorników).

W ocenie organu, zgodnie z obowiązującą od 1 stycznia 2014 r. treścią § 11 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. 2013 poz. 1676) użytkownik zarejestrowanych odbiorników radiofonicznych/telewizyjnych ma obowiązek do niezwłocznego powiadomienia Poczty Polskiej S.A. o zmianie danych zawartych we wniosku rejestracyjnym, a także o zgubieniu lub zniszczeniu dowodu zarejestrowania odbiorników oraz o zaprzestaniu używania odbiorników, poprzez złożenie w placówce pocztowej zgłoszenia w postaci „Zgłoszenia rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych albo zmiany danych” wypełnionego w części dotyczącej zmiany danych wraz z podaniem indywidualnego numeru identyfikacyjnego użytkownika lub z wykorzystaniem strony internetowej operatora wyznaczonego do wypełnienia zgłoszenia. W § 12 ww. rozporządzenia wskazano procedurę przyjęcia i potwierdzenia zgłaszanej zmiany przez pracownika operatora wyznaczonego w placówce pocztowej natomiast w § 13-16 rozporządzenia określono w jakiej formie zgłoszenie zmiany danych odbywa się za pośrednictwem strony internetowej operatora wyznaczonego.

Dalej, w § 17 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 17 grudnia 2013 r. określono z jaką datą operator wyznaczony dokonuje przyjęcie zmiany danych - dla zmiany zgłoszonej w placówce pocztowej jest to dzień wydania zawiadomienia o zatwierdzeniu zmiany danych.

Kwestia formalności zgłaszania wyrejestrowania odbiorników była także wielokrotnie rozstrzygana przez Sądy w sytuacjach gdy abonenci przedstawiali w tym zakresie swoje wątpliwości podważając konieczność dopełnienia tych formalności w placówce operatora wyznaczonego na ustalonych w przepisach prawa formularzach i dysponowania dowodem na tę okoliczność (patrz między innymi wyrok WSA w Gliwicach z dnia 26 sierpnia 2021 r. sygn. akt I SA/GI 769/21, wyrok NSA z dnia 09 stycznia 2020 r. sygn. akt II FSK 429/18). Stanowisko Sądów w tym zakresie wyraźnie akcentuje obowiązek zgłaszania zmian w tym wyrejestrowania odbiorników w placówkach pocztowych na ustalonych w rozporządzeniach formularzach (wyżej wskazano przepisy w tym zakresie) i nie można ich zastąpić innymi dokumentami, bowiem przepisy szczególne (w tym przypadku rozporządzenia) mogą w tym zakresie wprowadzać odrębne uregulowania, dopuszczające określony sposób dowodzenia określonych faktów.

Powoływanie się przez zobowiązanego na pismo z 12 grudnia 2016 r. oraz potwierdzenie nadania tego pisma nie stanowiły podstawy do uznania roszczeń, gdyż nie świadczyły o dopełnieniu formalności wyrejestrowania odbiorników. W przypadku zaistnienia okoliczności z powodu, których zobowiązany zaprzestał używać odbiorniki, należało niezwłocznie w placówce pocztowej dopełnić formalności ich wyrejestrowania zgodnie z obowiązującym od stycznia 2014 r. rozporządzeniem z dnia 17 grudnia 2013 r. Ministra Administracji i Cyfryzacji w sprawie warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1676).

Ponadto, w elektronicznym rejestrze Poczty Polskiej S.A. dotyczącym zarejestrowanych użytkowników odbiorników radiofonicznych / telewizyjnych znajdują się archiwalne zapisy o skierowanym do zobowiązanego w dniu 27 lutego 2017 r. piśmie stanowiącym odpowiedź na korespondencję z dnia 12 grudnia 2016 r. Informacje w sprawie udzielone zostały także zobowiązanemu w pismach z 10 listopada 2024 r. oraz z 11 lutego 2025 r. Organ wskazał również, że w okresie wcześniejszym było już wobec zobowiązanego prowadzone postępowanie egzekucyjne za okres zaległości od stycznia 2011 r. do września 2016 r.

Zatem zobowiązany miał wiedzę, iż nadal pozostaje w elektronicznym rejestrze Poczty Polskiej S.A. użytkowaniem odbiorników radiofonicznego i telewizyjnego zobowiązany do regulowania opłat abonamentowych i nie doszło do skutecznego wyrejestrowania odbiorników.

W skardze na to postanowienie skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 7 k.p.a i art. 77 § 1 k.p.a. poprzez nieprzeprowadzenie rzetelnej oceny dowodu w postaci pisemnego zgłoszenia wyrejestrowania odbiornika z dnia 12 grudnia 2016 r. wraz z dowodem nadania (list polecony);

- art. 8 k.p.a poprzez obciążenie obywatela negatywnymi skutkami błędów zaniedbań Poczty Polskiej (błąd w adresie).

Zarzucił nadto naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 5 ust. 5 w zw. art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych - przez błędną wykładnię i uznanie, iż zgłoszenie zaprzestania używania odbiornika musi nastąpić w formie wskazanej w §11 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z 17 grudnia 2013 r. w sprawie warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1676), podczas gdy z art. 6 ust. 4 ww. ustawy wynika, iż Minister został upoważniony

wyłącznie do określenia warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, nie zaś zgłoszenia zaprzestania używania odbiornika;

- art. 92 Konstytucji RP - przez oparcie rozstrzygnięcia na przepisach rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z 17 grudnia 2013 r. (Dz.U. 2013, poz. 1676), które w części dotyczącej trybu zgłoszenia zaprzestania używania odbiorników wykracza poza granice upoważnienia ustawowego i narusza konstytucyjną zasadę legalizmu;

- naruszenie art. 33 § 1 pkt 1 u.p.e.a. poprzez bezzasadne uznanie istnienia obowiązku, mimo że obowiązek wygasł wskutek skutecznego zgłoszenia zaprzestania używania odbiornika.

W oparciu o te zarzuty skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenia na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie.

Pismem z 23 marca 2026 r. do sprawy wstąpił Rzecznik Praw Obywatelskich domagając się uchylecia zaskarżonego postanowienia. Uzasadniając swoje stanowisko zwrócił uwagę, że przepis rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z 17 grudnia 2013 r. wykracza poza delegację ustawową wynikającą z art. 6 ust. 4 ustawy abonamentowej. W konsekwencji jest niezgodny z Konstytucją RP. Na poparcie swojego stanowiska Rzecznik przedstawił wywód oparty na orzecznictwie sądów administracyjnych i Trybunału Konstytucyjnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zważył co następuje:

Skarga jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 33 § 1 u.p.e.a. zobowiązanemu przysługuje prawo wniesienia do wierzyciela, za pośrednictwem organu egzekucyjnego, zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej. Natomiast w myśl art. 33 § 2 pkt 1 tej ustawy podstawą zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej jest nieistnienie obowiązku.

Jak już to wskazano szczegółowo w części historycznej uzasadnienia, do 15 czerwca 2005 r. problematykę opłat abonamentowych oraz obowiązku rejestracji odbiorników regulowały przepisy ustawy z 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. nr 253, poz. 2531 ze zm.). Ustawodawca połączył w tej ustawie (art. 48 i art. 49) obowiązek ponoszenia opłat abonamentowych z faktem posiadania odbiornika, w stosunku do którego ciążył na posiadaczu obowiązek jego rejestracji. Z dniem 16 czerwca 2005 r. weszła w życie ustawa z 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (tj.: Dz. U. z 2005 r. nr 157, poz. 1314 ze zm.), a wobec braku

uregulowań intertemporalnych i mając na uwadze zasadę bezpośredniego działania prawa, uznać należy, że ustawodawca ustanowił w tym akcie prawnym obowiązek ponoszenia opłat w stosunku do osób, które dokonały rejestracji odbiorników RTV w okresie od wejścia w życie ustawy oraz osób, które w dniu wejścia w życie tej ustawy spełniały wymogi objęcia obowiązkiem abonamentowym.

Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16 marca 2010 r. sygn. K 24/08, po zarejestrowaniu odbiornika RTV uiszczenie opłaty abonamentowej jest obowiązkiem, który wynika z mocy samego prawa, zatem dla jego realizacji nie jest konieczna konkretyzacja w drodze indywidualnego aktu administracyjnego (decyzji administracyjnej).

W świetle przedstawionych regulacji, warunkiem pobierania opłat abonamentowych za używanie odbiornika RTV jest złożenie stosownego zgłoszenia zarejestrowania w placówce pocztowej operatora wyznaczonego.

W niniejszej sprawie nie jest sporne to, że skarżący takiego zgłoszenia dopełnił.

Jednak, w ocenie Sądu, wierzyciel nieprawidłowo ocenił znajdujące się w aktach sprawy pismo skarżącego z 12 grudnia 2016 r., w którym domagał się wyrejestrowania odbiornika. Bez wątplenia w dacie składania ww. oświadczenia obowiązywała regulacja rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 17 grudnia 2013 r. Zgodnie z § 11 tego aktu wykonawczego o zmianie danych zawartych w zgłoszeniu, o zgubieniu lub zniszczeniu dowodu zarejestrowania odbiorników, o którym mowa w § 9, oraz o zaprzestaniu używania odbiorników użytkownik niezwłocznie powiadamia operatora wyznaczonego przez:

1) złożenie, w placówce pocztowej operatora wyznaczonego, zgłoszenia wypełnionego w części dotyczącej zmiany danych, wraz z podaniem indywidualnego numeru identyfikacyjnego użytkownika;

2) przesłanie przesyłką listową, z wykorzystaniem strony internetowej operatora wyznaczonego do wypełnienia zgłoszenia.

Z powyższego przepisu wynika zatem obowiązek niezwłocznego powiadomienia operatora o zmianie danych zawartych w zgłoszeniu, o zgubieniu lub zniszczeniu dowodu zarejestrowania odbiorników, o którym mowa w § 9, oraz o zaprzestaniu używania odbiorników. Formalności tej zobowiązany do uiszczenia opłaty abonamentowej może dopełnić na warunkach wskazanych w tym przepisie, tj. osobiście poprzez złożenie wskazanego formularza, bądź też za pośrednictwem poczty, albo z wykorzystaniem strony internetowej.

W ocenie Sądu, nie można uznać, że brak wypełnienia formularza i przesłanie ww. zgłoszenia w formie zwykłej nie jest zgłoszeniem o jakim mowa w tym przepisie. Każdorazowo, niezależnie od formy, jest to oświadczenie osoby uprawnionej. Jeżeli wierzyciel otrzymuje tego rodzaju oświadczenie winien podjąć stosowne kroki tj. uznając że jest to wystarczające – zawiadomić zobowiązanego o przyjęciu tego oświadczenia i następnie wyrejestrować daną osobę (i/lub zmienić dane adresowe), bądź też przesłać stosowny formularz do wypełnienia i odesłania (albo złożenia w placówce pocztowej). Wierzyciel ma zatem, działając jako organ, umożliwić zwłaszcza osobom starszym możliwość wypełnienia formalnych obowiązków nałożonych na niego.

Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego zawarty w wyroku z 28 sierpnia 2024 r., sygn. akt I GSK 1107/23. Sąd ten wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych, Minister właściwy do spraw łączności w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, uwzględniając dostępność placówek pocztowych operatora wyznaczonego oraz jego organizację.

Dokładna analiza upoważnienia ustawowego zawartego w art. 6 ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych w porównaniu do materii uregulowanej w rozporządzeniu wykonawczym prowadzi do oczywistych wniosków o przekroczeniu przez prawodawcę (na gruncie rozporządzenia) upoważnienia ustawowego, w konsekwencji art. 92 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.

Otóż z art. 6 ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych wynika upoważnienie do określenia, w drodze rozporządzenia, warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych. Oznacza to, że w ramach tego upoważnienia nie mieści się już wyrejestrowanie odbiornika. Można rzec, że "ustawa nie wspomina o wyrejestrowaniu". Ponadto z całą pewnością pod pojęciem warunków trybu i rejestracji (jak również wyrejestrowania) nie mieści się określanie jakichkolwiek wzorów formularzy, w tym w szczególności dotyczących powiadomienia o zmianie danych zawartych w zgłoszeniu, o zgubieniu lub zniszczeniu dowodu zarejestrowania odbiorników, oraz o zaprzestaniu używania odbiorników.

Nie można tracić z pola widzenia, że opłaty abonamentowe zaliczane są do danin publicznych. Dlatego też zasadne jest zwrócenie uwagi na praktykę ustawodawcy podatkowego dotyczącą regulowania upoważnień ustawowych do określania przez właściwego ministra wszelkiego rodzaju deklaracji, w tym zeznań podatkowych, informacji oraz zgłoszeń. Otóż analiza przepisów prawa podatkowego prowadzi do wniosku, że ustawodawca podatkowy w sposób szczegółowy kształtuje upoważnienia ustawowe, w tym również do określania wzorów określonych deklaracji. Na pytanie, czy w zakresie opłaty abonamentowej funkcjonują te same standardy, co w przypadku prawa podatkowego odpowiedź może być tylko pozytywna. Uzasadnienie tej odpowiedzi wynika natomiast z postanowień art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Podsumowując, według Naczelnego Sądu Administracyjnego rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych w zakresie dotyczącym problematyki wyrejestrowania odbiorników oraz określenia wzorów zawiadomień narusza postanowienia art. 6 ust. 4 ustawy o opłatach abonamentowych oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Podzielając ten pogląd, Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę za słuszne uznaje stanowisko skarżącego oraz Rzecznika Praw Obywatelskich, że art. 92 Konstytucji wyraźnie określa warunki jakie winno spełniać rozporządzenie jako akt wykonawczy, jak formułuje wymagania stawiane upoważnieniu ustawowemu. Rozporządzenie może być wydane wyłącznie na podstawie upoważnienia ustawowego, w graniach tego upoważnienia i nie może pozostawać sprzeczności z Konstytucją ani z ustawą. Naruszenie chociażby jednego z tych wymogów prowadzi do niezgodności rozporządzenia z ustawą. Prawidłowa jest konkluzja, że skoro upoważnienie ustawowe odnosi się o rejestracji odbiorników, to wprowadzenie formularza wyrejestrowania, którego brak wykorzystania pociąga za sobą nieskuteczność wyrejestrowania odbiornika, wykracza poza delegację ustawową.

Powyższe rozważania mają kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie. Okoliczność, że skarżący nie zakomunikował o chęci wyrejestrowania odbiornika na urzędowym formularzu, natomiast informował Poczta Polską S.A. o chęci wyrejestrowania takiego odbiornika pismem z 12 grudnia 2016 r. nie zwalniało Poczty Polskiej z podjęcia stosowych czynności celem wyjaśnienia istotnych w tej sprawie okoliczności. Poczta Polska powinna poczynić stosowne czynności w zakresie wyjaśnienia istotnych w sprawie okoliczności mając na uwadze

konstytucyjną zasadę demokratycznego państwa prawnego, wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.

W niniejszej sprawie takich czynności nie podjęto. Istotne jest to, że jak wskazał organ wymienione pismo z 12 grudnia 2016 r. skarżący złożył w związku z prowadzoną wobec niego egzekucją administracyjną opłat abonamentowych za wcześniejszy okres. Organ rzekomo udzielił odpowiedzi skarżącemu na to pismo 27 lutego 2017 r., jednak w aktach sprawy takiego pisma brak. Trudno zatem uznać, jakoby organ poinformował skarżącego o zajętych wobec jego pisma stanowisku. Co prawda w aktach sprawy znajduje się pismo informujące skarżącego o obowiązku dochowania wymogów formalnych wyrejestrowania odbiornika, jednak pochodzi już ono z 10 grudnia 2024 r., czyli z okresu po doręczeniu upomnienia skarżącemu i zaangażowaniu profesjonalnego pełnomocnika. Oznacza to, że organ dysponując jednoznacznie sformułowanym 12 grudnia 2016 r. żądaniem wyrejestrowania odbiornika, do 3 października 2024 r., jako daty wystawienia upomnienia, nie podjął żadnej czynności celem wyjaśnienia żądania skarżącego.

Sądowi znany jest pogląd wyrażony przez NSA w wyroku z 20 stycznia 2023 r., sygn. akt I GSK 476/22, w którym Sąd zajął stanowisko przeciwne od wyżej omówionego. Jednak istotnym w tamtej sprawie był fakt, że organ po otrzymaniu pisma z żądaniem wyrejestrowania odbiorników poinformował abonenta o obowiązku dokonania zgłoszenia na urzędowym formularzu. W niniejszej sprawie brak dowodów na podjęcie takich działań przed wystawieniem upomnienia.

W efekcie Sąd orzekł o uchyleniu zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c) ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 143 - dalej jako p.p.s.a.). Ponownie rozpoznając sprawę organ uwzględni wykładnię zaprezentowaną w niniejszym uzasadnieniu. Pominie zakwestionowane przez Sąd postanowienia rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z 17 grudnia 2013 r. w sprawie warunków i trybu rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych w zakresie dotyczącym wyrejestrowania odbiorników, które naruszają art. 6 ust. 4 ustawy abonamentowej oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

O zwrocie kosztów postępowania sądowego Sąd orzekł na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 1 p.p.s.a. Na zasądzoną kwotę składa się uiszczony wpis od skargi oraz wynagrodzenie pełnomocnika.

Na oryginalne właściwe poście
Za zgodność z oryginałem
KANCELARSKA
Anna Florek